Ponedjeljak, 16.05.2016.g.

Ovih dana sam pročitao jednu prekrasnu knjigu pod nazivom **KRV**

KRISTOVA Kratka povijest euharistijskih čudesa od Renza

Allegria.

K njoj me privuklo to što su u njoj pobrojana i opisana mnoga čudesa

vezana uz KRISTOVO TIJELO I KRV U POSVEĆENIM HOSTIJAMA I

PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU.

S obzirom da volim čitati samo živa svjedočanstva o svemu što se događa

u duhovnom svijetu i našem zemaljskom svijetu povezanog sa duhovnim,

to me ova knjiga privukla po samom naslovu.

Čitajući prekrasna svjedočanstva o ŽIVOJ PRISUTNOSTI GOSPODINA

ISUSA KRISTA U POSVEĆENOJ HOSTIJI iznenadio sam se koliko je

samo Gospodin učinio čudesa na mnogim mjestima širom Europe kako bi

nam tim posebnim znakovima i djelima pokazao put k istini i probudio i

ojačao vjeru U ISUSOVU STVARNU PRISUTNOST U POSVEĆENOM

KRUHU I VINU.

A u Katekizmu katoličke crkve, u poglavlju posvećenom sakramentu

euharistije, o prisutnosti Krista u posvećenoj hostiji, između ostalog piše:

"… 1373 "Krist Isus koji umrije, štoviše i uskrsnu, koji je

zdesna Bogu - te se zauzima za nas" (*Rim* 8,34), prisutan je u

Crkvi na više načina:u svojoj Riječi, u molitvi svoje Crkve - "jer

gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među

njima" (*Mt* 18,20), zatim u siromasima, u bolesnima, u

zatočenicima(*Mt* 25, 31-46), u sakramentima koje je ustanovio,

u žrtvi Mise i u osobi službenika. Ali je "*ponajvećma*

prisutan *pod euharistijskim prilikama".*

1374 Način je Kristove prisutnosti pod euharistijskim prilikama

jedinstven. Uzdiže Euharistiju iznad svih sakramenata i čini je

"tako reći vrhuncem duhovnog života i ciljem kojemu teže svi

sakramenti". U presvetom sakramentu Euharistije "sadržani

su *istinski, stvarno i bitno* (*supstancijalno*) Tijelo i Krv našega

Gospodina Isusa Krista, s dušom i božanstvom, i, prema

tome, č*itav Krist*". "Ta se prisutnost zove stvarnom ne u

značenju isključivosti, kao da druge ne bi bile stvarne, već po

izvanrednosti, jer je *bitna (supstancijalna)* te po njoj biva

prisutan čitav Krist, Bog i čovjek".

1375 U ovom sakramentu Krist biva prisutan po *pretvorbi* kruha

i vina u njegovo Tijelo i Krv. Crkveni su Oci postojano svjedočili

vjeru Crkve u moć Kristovih riječi i djelovanja Duha Svetoga za

izvršenje ove pretvorbe. Tako sveti Ivan Zlatousti izjavljuje:

Nije to čovjek koji čini da prinesene stvari postaju Kristovo

Tijelo i Krv, već sam Krist koji je za nas bio raspet. Svećenik,

slika Krista, izgovara one riječi, ali im Bog daje moć i

milost. *Ovo je tijelo moje,* veli on. Te riječi pretvaraju prinesene

stvari. A sveti Ambrozije veli o pretvorbi: Budimo posve

uvjereni da ovo što je pred nama nije nešto što je oblikovala

narav, već što je blagoslov posvetio, te da je veća moć

blagoslova nego naravi, jer blagoslov mijenja i samu narav (...)

Kristova riječ koja je mogla iz ničega učiniti čega nije bilo, zar

da stvari koje postoje ne može promijeniti u ono sto još nisu

bile? Više je, naime, bićima sačiniti nove naravi nego ih

mijenjati.

1376 Tridentski sabor katoličku vjeru o tome sažimlje

slijedećom izjavom: "A budući da je Krist, Otkupitelj naš, o

onom što je pružao pod prilikom kruha rekao da je zaista

njegovo Tijelo, zato je uvijek u Crkvi Božjoj bilo uvjerenje, i to

ovaj sveti Sabor sada ponovno izjavljuje: po posvećenju kruha i

vina zbiva se pretvorba sve suštine (supstancije) kruha u

suštinu Tijela Krista, našega Gospodina, i čitave suštine vina u

suštinu njegove Krvi. Tu je pretvorbu prikladno i u pravom

smislu katolička Crkva nazvala *transupstancijacijom".*

1377 Kristova euharistijska prisutnost počinje u trenutku

posvete i traje toliko dugo koliko traju euharistijske prilike.

Krist je sav i čitav prisutan u svakoj prilici i u svakom njezinu

dijelu, tako da lomljenje kruha ne dijeli Krista …"

JA U TO ČVRSTO VJERUJEM I MNOGO PUTA SAM U DUHU

OSJETIO STVARNU KRISTOVU PRISUTNOST U HOSTIJI.

KROZ MNOGE SUZE, TRNCE, DUHOVNO LEBDJENJE, RADOST,

OSJEĆAJ NEMJERLJIVE LJUBAVI…

I kako sam samo tužan, sve više i više, kada na misama vidim tu

malovjernost, skoro nevjeru, u STVARNU PRISUTNOST GOSPODINA

ISUSA U POSVEĆENOJ HOSTIJI I VINU.

KAKO SAM SAMO ŽALOSTAN KADA VIDIM KOD PRIČESTI

DA MNOGI PRIMAJU ŽIVOGA GOSPODINA ISUSA U SVOJE

NEDOSTOJNE RUKE I ONAKO, KAO DA STAVLJAJU BONBON

U USTA, NEMARNO I NA BRZINU GA STAVE U USTA, PAR

PUTA PROŽVAĆU I POGUTNU.

PA TO JE ŽIVI BOG!

ILI KADA SVEĆENIK ODRADI POSVEĆENJE KAO DA MU SE

NEKUDA ŽURI.

PA ŽIVI BOG DOLAZI MEĐU NAS U TIM TRENUCIMA PO

NJEGOVIM RUKAMA!

GOSPODIN ISUS GA JE ZA ODABRAO! NJEGA I NJEGOVE

RUKE.

Eto, pročitajmo si još jednom što o tome piše u Katekizmu katoličke crkve

pa ćemo možda barem malo shvatiti to otajstvo ŽIVOG BOGA MEĐU

NAMA.

Zato me nekako privukla ta knjiga da se još više učvrstim u toj svojoj

vjeri U ŽIVOGA GOSPODINA ISUSA U POSVEĆENOJ HOSTIJI I

VINU.

Između svih tih svjedočanstava najviše me dojmilo jedno koje me je i

ponukalo da sve ovo napiše. I da ga sa svima vama podijelim.

Baš me dotaklo …

A govori o tome kako nas čvrsta vjera u to da je Gospodin Isus u

posvećenoj hostiji, bilo u onoj za pričest, bilo u onoj koja se stavlja u

PRESVETI OLTARSKI SAKRAMENT, može dovesti do ozdravljenja

kakva je Gospodin Isus činio u ono vrijeme kada je kao UTJELOVLJENI

BOG, čovjek, živio ovdje s nama na zemlji.

A koliko je samo ljudi potrebno izlječenja, I DUHA I TIJELA!

Kako je svjedočanstvo povezano s blagdanom TIJELOVA to sam nekako

osjetio da bi možda nekome, tko će ga pročitati, moglo pomoći u

traženju ČUDESNIH BOŽJIH DJELOVANJA u kušnjama njegovog

života.

Evo svjedočanstva:

"… Upravo usred te zbrke i pobuna, u Parizu se dogodilo

veliko euharistijsko čudo.

Čudo se ticalo iznenadnog ozdravljenja jedne nepokretne žene,

ali je imalo takav utjecaj i odjek u pariškom društvu tog

vremena da je ostavilo duboki trag na mnoge intelektualce koji

su slovili kao neumoljivi ateisti, poput velikog Voltairea.

Slučaj se dogodio u lipnju 1725. godine na Tijelovo.

Anna Charlier La Fosse, četrdesetpetogodišnja supruga jednog

stolara, koje je godinama bila nepokretna, živjela je u predjelu

Pariza zvanom Saint-Antoine. Njezina je bolest bila neizlječiva.

Anna se samostalno nije mogla kretati ni po sobi. Dane je

provodila ležeći u krevetu, moleći i čitajući Evanđelje.

Već neko vrijeme razmatrala je Kristova ozdravljenja tijekom

Njegova boravka u Palestini.

"Ako je mogao ozdraviti nepokretne, slijepe i gubavce o kojima

govori Evanđelje", govorila se je Anna, "Isus može i mene

ozdraviti. Moram naći načina da mu se približim i da Ga molim

za tu milost."

Pomislila je da bi se Kristu mogla približiti i s njim razgovarati

tijekom procesije na Tijelovo. Toga dana Isus je prolazio ispred

njezinih kućnih vrata; netko bi ju mogao izvesti na ulicu i ona bi

mu se bacila pred noge kad joj se približi. Njezina vjera u

stvarnu prisutnost Isusa u euharistiji bila je čvrsta poput

djetetove vjere te odluči realizirati svoj plan.

Na Tijelovo naloži da je odvedu do ulaznih vrata te pričeka

sjedeći u kolicima. Kad je procesija stigla, baci se na tlo te

pomažući si rukama dopuže do svećenika koji je nosio

Presvetog te se on morao zaustaviti. S čvrstom vjerom,

ponavljala je glasno:

"Gospodine, ako želiš" ti me možeš ozdraviti."

Njezina gesta i ustrajna glasna molitva, silno je potresla ljude.

Neki su mislili da je poludjela te su joj, u pokušaju da je

odvedu, potrgali odjeću.

No, Anna je zadobila milost. Njezina ju je vjera spasila. Ustala

je i pred zbunjenim pogledima svih koji su je poznavali i znali

da je već dugo vremena nepokretna, nastavila normalno hodati.

Pratila je procesiju do crkve, potpuno zdrava.

Slučaj je izazvao senzaciju te je sav tisak tog vremena izvijestio

o tome. Pričalo se u kuloarima. Pariški kardinal Louis Antoine

de Noailles odmah je naložio istragu kako bi sakupio sva

svjedočanstva. Kako smo već rekli, bilo je to vrlo složeno doba

za francusko kršćanstvo. Francuska Crkva bila je razdijeljena na

više frakcija koje su, svaka na svoj način, raspravljale i

interpretirale ono što se dogodilo gospođi Anni.

Pariški kardinal, koji je također bio u zavadi s Papom, bio je

snažno dirnut ozdravljenjem a ponajviše jednostavnom i

snažnom Anninom vjerom. Kad je dobio rezultate istrage, čuo

mišljenja teologa i vidio izvješća pet uvaženih liječnika, uvjerio

se da se nalazi pred pravim čudom. Dana 10. lipnja 1725.

godine, izdao je dekret kojim je potvrdio da ozdravljenje Anne

Charlier La Fosse nije znanstveno ni racionalno objašnjivo te se

može smatrati posredovanjem Krista u euharistijskom

otajstvu…"

Eto, kolika je snaga u čistoj vjeri. Baš su mi išle suze zamišljajući te

trenutke ...

A u prisustvo ŽIVOG GOSPODINA ISUSA TU OKO NAS ponovno

sam se i sam uvjerio neki dan, mada sam žalostan što moja vjera nije

tako čvrsta i jaka kao te drage Anne.

Jedan dan, hodajući na devetnicu DUHU SVETOME u kapelicu iznad

našeg gradića, izgubio sam mobitel.

Nisam čuo kada mi je pao i nisam to osjetio sve do trenutka kada sam

došao do kapelice.

Mobitel je vrijedan, još ga nisam ni otplatio, unutra su mi svi brojevi …

No, nisam postao nervozan i ljutit, vjerujući da je to sve Gospodinova

volja. To sam shvatio zato jer mi je spoznaju o tome da sam izgubio dao

tek dok sam došao do kapelice.

No, zli je odmah počeo sa svojim napadima. "Nagovarao" me da se

vratim natrag putem i da pokušam pronaći mobitel.

A ja sam svaki dan na devetnici predvodio molitve prije mise, ta draga

braća i sestre su se u mene uzdala, i sve bi se poremetilo. A možda ne bi

stigao ni na misu.

Odmah sam se u sebi nasmijao, otišao u kapelicu i pomolio se

svojem anđelu čuvara te ga zamolio da "pripazi" malo na moj

mobitel i Svetom Antunu da se moli za mene i za tu cijelu

situaciju kako bi se u njoj izvršila SVETA BOŽJA VOLJA za

moj život i za živote svih onih koje će mi kroz tu situaciju

poslati na moj životni put.

Kad sam to izmolio, ja sam zaboravio na to da sam izgubio mobitel. Znao

sam da će sve biti u redu, onako kako je za mene i druge u toj situaciji

najbolje. Bilo da ponovno nađem mobitel ili da ga više ne nađem.

No, poslije mise, zadnji dan devetnice, bilo je i klanjanje ŽIVOM

GOSPODINU ISUSU U PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU.

Prije sam mislio ostati ali sada, kad sam izgubio mobitel, malo sam

razmišljao. Da li ostati na klanjanju, jer će se s mobitelom sve riješiti kako

Gospodin zna da je najbolje, ili otići pogledati po cesti da li je možda

mobitel pao negdje kraj puta, jer sam hodao s desne strane puta pa je

možda još negdje sa strane bez da ga je netko našao?

I tu sam pokazao sam sebi da moja vjera ipak nije tako čvrsta i jaka, da

još uvijek malo posumnjam U SVEKOLIKO VODSTVO GOSPODINA

BOGA S MOJIM ŽIVOTOM.

Umjesto da i dalje sve prepustim GOSPODINOVOJ VOLJI i ostanem na

klanjanju i susretnem se SA ŽIVIM GOSPODINOM ISUSOM U

PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU, ja sam ipak otišao potražiti

mobitel.

Znam, osjećao sam u sebi neki mali nemir, borbu da li da idem ili da

ostanem. No, postupio sam sa malo vjere i otišao. I stalno sam nekako

osjećao da to nisam trebao učiniti i da sam trebao ostati.

Poslije sam bio malo žalostan radi te svoje slabe vjere… …

Uglavnom, mobitel nisam našao nego ga je našla jedna draga sestra u

vjeri koja je išla iza mene na devetnicu. Stavila ga je u torbu i na njega

zaboravila jer se baš i ne razumije u mobitele. Tek kad je navečer došla

kući, sjetila se za mobitel te ga dala svoj snahi a ona je nazvala moju

suprugu, čiji je broj bio zadnji na popisu poziva.

Tako, u cijeloj toj situaciji i kušnji moje vjere, jako sam

radostan što sam ipak pokazao da imam vjeru u

GOSPODINOVO VODSTVO U MOJEM ŽIVOTU.

Ali sam bio malo žalostan što sam uvidio da moja vjera, BEZ

GOSPODINA, ipak nije tako jaka i da se moram još puno u njoj

vježbati.

PRELJUBLJENI MOJ GOSPODINE, BESKRAJNO

TI HVALA I SLAVA NA PREKRASNOM DARU

VJERE KOJI SI MI DAO!

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVE

MOJ PRELJUBLJENI, SVEMOGUĆI,

VJEKOVJEČNI BOŽE!

OČE, SINE I DUŠE SVETI.

I ČAST I SLAVA TEBI PRESVETA DJEVICE I

CIJELOM DUHOVNOM SVIJETU KOJI VRŠI I

POŠTUJE TROJEDINOG PRELJUBLJENOG

GOSPODINA BOGA I NJEGOVU SVETU

VOLJU.